

zakona 3. oktobra 1891 mora; dalje poudarja zakon glede brezobrestnih posojil v ta namen, da se vinogradi po trtni uši uničeni zopet ponové itd.)

Že ta na videz malenkostna vprašanja, ki se tičejo le vinorodnih dežel, delala so mnogo preglavice prej, ko se je vlada pustila omehčati.

Še težavnejša bo omejitev proste ženitve in prenarredba domovinske pravice, če prideta na dnevni red ti dve vprašanji.

Vsak razumnik bi moral želeti, da se omeji prosta ženitev, ki je jeden glavnih vzrokov rastoči revščini in nerazmerni množitvi ljudstva, ko sredstva za življenje ne rastejo v tej meri, ker jeden oral posestva — kakor sem tudi na novomeškem shodu omenil — ostaje vedno jednako velik, a ljudij mora prirediti vedno več.

(Konec sledi.)

Politični pregled.

Državni zbor. — Minoli teden se je državni zbor pečal jedino z volilno reformo. Preobširno bi bilo navajati vse posam.čne govore. Najpomembnejši je bil govor dr. Hohenwarta. Nekateri časopisi niso mogli dovolj prehvaliti tega govora. Mi smo ga čitali, ali nismo nič posebnega našli v njem. Da bi bilo razširjenje volilne pravice državi in pa srednjim stanovom nevarno, to so premleli poprej že mnogi liberalni in konservativni listi. Sicer pa grof Hohenwart tudi ni nič dokazal svoje trditve. To da je navajal, da se povsod neomikani stanovi dajo ujeti v mreže socijalnih demokratov, to je k večjemu neko neosnovano očitjanje neomikanosti kmetskemu prebivalstvu, na katero so se ozirale te besede. Opravičenje „Vaterlandovo“, da je Hohenwart mislil le najnižje sloje prebivalstva, stvari ne premeni, ko vender mej temi in večino drugih slojev glede omike ni razlike, ker so vsi pohajali isto šolo. Novo je le to, da je grof Hohenwart izpovedal, da bi v gotovih slučajih desničarji in levičarji tako vzajemno postopali. S tem, da je dal razumeti, da bi se iz levičarjev in desničarjev dala sestaviti večina, je pa grof spodkopal stališče grofu Taaffeju, ker je združil tri velike stranke proti vladi. Grof Stadnicki se je pa odlikoval s tem, da je naravnost žalil tiste, ki so kri prelivali za cesarja in državo in so za hrabrost dobili kako odlikovanje. Hudoval se je nad tem, da bi hodili volit bivši vojaki pod vodstvom kakega z vojaško svetinjo odlikovanega korporala, in bi ti ljudje začeli misliti, da so tudi sinovi samoupravnega naroda. S tem je ta poljski grof pokazal, kako čuden je avstrijski patrijotizem tistih krogov, katerim pripada on.

Kriza, ker so se zjedini konservativci, liberalci in Poljaki proti grofu Taaffeju je ministerstvo moralo dati svojo ostavko v soboto cesarju, ko je prišel na Dunaj. Cesar je potem vsprejel načelnike Hohenwartovega, levičarskega in poljskega kluba, predsednika in oba podpredsednika zbornice poslancev in se z njimi posvetoval o sestavi nove vlade. Kdo bode novi ministerski predsednik, se še ne ve. Imenujejo se razna imena. Ko bi v Avstriji imeli ustavno državo, bi moral biti grof Hohenwart, ki se je s svojim govorom postavil nekako na čelo strank, in omajal stališče vladi. Grof Hohenwart se pa brani, ker mu je predsedništvo najvišjega računišča, ki je gotovo in mirnejše, ljubše, nego pa ministersko predsedništvo v sedanjem težavnem položaju. Tudi grof ve, da bi ga levičarji dolgo ne podpirali. Sedaj mu pojo seveda levičarji slavo, ker je zanje šel po kostanj v ogenj, ali dolgo bi to ne bilo. Tudi Windischgrätz in gališki namestnik grof Badeni sta se imenovala za ministersko predsedstvo, ali prvi

baje ni prav zdrav, proti poslednjemu so pa pomislili iz ozirov na vnanjo politiko, ker je Poljak. Sedaj se pa misli največ na grofa Thuna. — Zborovanje državnega zbora se je v nedeljo odložilo za tako dolgo, da se reši ministerska kriza, ki se bode pa morda dolgo časa vlekla, ker cesar se je zopet odpeljal v Budimpešto, od koder se baje še le čez jeden teden povrne.

Srbija in Avstrija. — Nemški listi so prinesli vest, da je ruski poslanik v Belemgradu opominjal srbsko vlado, da naj ne tira politike Avstriji nasprotne. Radikalni stranki, ki vlada sedaj na Srbskem, podtikujejo namreč razni krogi, da tira Avstro-Ogrski neprijazno politiko. Glasilo radikalne stranke „Odjek“ dementuje odločno to trditev. — Ministerski predsednik Dokič, biva zadnji čas zopet v Opatiji, kjer se zdravi. O okrevanju njegovem ni dosti upanja.

Bolgarija. — Narodno sobranje je pričelo po nagovoru kneževem minolo soboto svoje zasedanje. — Vest, da so nastala mej ministerskim predsednikom Stambulovom in knezom Ferdinandom občutna nasprotja, potrjuje se vedno bolj. O tem nasprotstvu vedo že prav mnogo povedati tudi bolgarski listi. V vsem je videti, da se Stambulov vender le ne bode več dolgo vzdržal.

Španija v Afriki. — Iz prepira nastalega mej Španjci stanujočimi v Melili in sosednimi Maročani prišlo je do resnega boja. Maročani so se dobro preskrbeli z vsem ter oblegali Melilo, španjska vlada pa je v varstvo svojih podanikov poslala več vojakov v Melilo. Te dni bil je že resen boj mej obema, v katerem boji je po došli poročilih palo že do 70 Španjcev in bilo ranjenih do 120. V vsem položaj Španjcev ni nič kaj dovoljen. Španija je v denarni zadregi in ima doma obilo posla z anarhisti, ji je torej težko misliti na Afriko.

Rusi na Francoskem. — Toulonske slavnosti so minole. Rusi so se povrnivši iz Pariza, obiskali Lyon in na to Marzillo, od koder so se podali nazaj v Toulon in v soboto odpluli in zapustili francosko zemljo. Francoski narod tekmoval je povsod, da sprejme ruske goste. Najsijajnejše bile so pač končne slavnosti v Toulonu. V Toulon prišel je republikanski predsednik Carnot, da prisustuje krstu nove vojne ladije in obišče ruskega admirala Avelana na admiralski oklopnici. Na obedu pri mestnem prefektu napil je Carnot carju in carici, prijateljstvu obeh velikih narodov, Francozov in Rusov, ter svetovnemu miru, ki je posledica tega prijateljstva. Carnot je dobil malo pred svojim odhodom telegram ruskega carja, v katerem se mu ta ginjen zahvaljuje za prisrčni in sijajen vsprejem ruskih častnikov. Ta prepričevalni dokaz iskrenih simpatij mej obema narodoma bo vezi, držeče obe državi, pomnožil in utrdil ter pripomogel ohraniti mir, ki je smoter vsemu delovanju in neugasna želja obeh držav. Mir torej hoteli so si Rusi in Francozi ojačiti s temi slavnostmi in ne demonstrirati proti trojni zvezi; da je temu tako, potrjujejo najbolj carjeve besede do Carnota. — Značilno za vse slavnosti je tudi to, da se je istih udeležila tudi francoska katoliška duhovščina in nadškof pariški zaukazal je peti po vseh cerkvah zahvalno pesem za razkolnega ruskega carja in za razkolni ruski narod. Toulonski škof pa je napram admiralu Avelanu rekel: Sporočite carju, da ste videli, ko je Francija molila zanj in za njegov narod.

Obrtnija.

Čikago in Kolumbijeva razstava.

(Dalje.)

Pri tako mnogobrojnih predmetih, kakor so na razstavi v Čikagu, se je težko pri opisovanju držati kakega pravega reda. Tudi če desetkrat ogleduješ kak oddelek,